

Aknay Tibor

Botjára hajlik az alkony

Botjára hajlik az alkony,
fáznak az álmok a parton.
Holt levelek ha zörögnek,
felsikolt lelke a földnek.

Mogorva koldus, a város
rossz kedvét veri fogához,
gyúrt hite nap szítta arcát
hűsleges gondok faragják.

Mit ér a szó

Mit ér a szó, ha súlya nincs,
szélben felszálló ködbilincs,
és a hit, melynek szárnya tört,
kóróvá aszott zsenge zöld,
mit ér kitervelt holnapod,
a szív halott, a szív halott.

Ha nincs tovább, mit ér az éj,
magát emésztő szenvedély,
gyermek ajkára hűlt mosoly,
jövőd bora hiába forr,
mit ér kitervelt holnapod,
a szív halott, a szív halott.

És az Isten

Alszik a föld és alszik a kő,
alszik a fénylő bádogtető,
alszik a kert és alszik a ház,
alszik a jó kedv, alszik a gyász,
alszik a nádas, alszik a rét,
alszik a konyha és az ebéd,
alszik a holnap, alszik a múlt,
alszik a sült hús, jól megpirult,
alszik a szó és alszik a csend,
alszik az emlék már idebent,
alszik az ifjú, alszik a vén,
alszik az árnyék, alszik a fény,
alszik a farkas, alszik az őz,
alszik a vesztes és aki győz,
alszik a tenger, alszik a hold,
alszik a boltos, alszik a bolt,
alszik az ajtó és a kilincs,
és az Isten, ha más dolga nincs.

Kézmadarak

Kezem, ahogy kezedre száll,
gyöngye, öreg két kezedre:
fészke a fáradt madár.

Mégis, erő gyöngesége,
hogy a társát óvja, féltse,
s ne engedje el soha már.

Alszom majd

Szél kócol siheder diófát,
vers halak úsznak az időn át,
s akár az alkonyi borostyán,
pihen a jóllakott oroszlán.

Újszerű légváram eladom,
alszom majd mennyei padokon,
angyalok adnak víg parolát,
hej, az lesz igazán jó világ!

Jóslat

Ráég arcom a kövült időre,
és titkos jellé így nemesedik.
Mindenki mást olvas ki belőle,
s véli érteni üzeneteit.

Felhő leszek talpalatnyi vízben,
amely majd Napjához visszaszáll,
és szivárványt rajzolva szelíden,
megpihen Isten lábainál.

Minden érthető

Az ég a folyóban mossa arcát,
s a csillagok mind életre halnak,
a szakadt hálót összevarrják,
begyűjteni kis zsákmány-nyugalmat,
minden érthető, igaz, de végül,
az ész a csodába beleszédül.

Álmot szítál

Felhőludak
legelik a
sarjadó időt,
álmot szítál
szorgosan a
nyári délelőtt.
A nagy égi
kemencében
kisült már a Nap,
Arany héjú,
tüzes bélű,
isteni falat!

Archaikus sorok

reményre születni,
félelemre halni:
holnapról holt napra
magunkat siratni.

egymást nem ölelni,
mindent elveszítni,
akármí' világtól
végbúcsút ím venni.

nézd, hol a sziklákat
életre repeszti,
sárga kicsi virág,
mindig újrakezdi.

Ősz közelít

Ősz közelít.
A nyári zöld
lassan rőtre vált,
és karámba
tereli nyáját
az idő.
Kávézunk,
ketten a teraszon,
egy felhő
tejszínhabként
olvad a napsütésben.
Élvezzük a
kert hangjait,
épp nem fáj semmi,
és ifjúnak
gondoljuk
egymást.

Délután

A málló falon
fénybárányok
legelik a
sarjadó időt,
a kert fölé
a kiszáradt kút
szivárványt álmodik.

És hazatér

Felhő haját az este
sötét fürtökbe fonja,
lila szalagot köt rá,
feltúzi könnyű kontyba,
majd ráborul a tájra
a csillagfényes sátor,
és hazatér útjáról
a fáradt égi vándor.

Csak anyyi

Csak anyyi terhet rakj
vállamra, Uram,
hogy egy lépéssel mindig
folytathassam az utamat.
Csak anyyi szenvedést,
amennyitől
még erősebb leszek.
Csak anyyi örömet,
hogy éppen
bele ne haljak.
Csak anyyi erőt,
hogy vállalhassam
gyöngeségeimet.
Csak anyyi boldogságot,
hogy tudjam,
mit veszíthetek.

Sűrűsödnek az Idő ráncai

Sűrűsödnek az Idő ráncai,
fel felfeslik az éj sötétje.
Miért kell folyton másnak látszani,
belehalva a létezésbe?

Lebeg a hegy

Lebeg a hegy a völgy felett,
remeg a völgy az ég alatt,
csillag köd hallgat idelent,
most születik a pillanat.

Etűdök a múlt századból 2 (1975–1991)